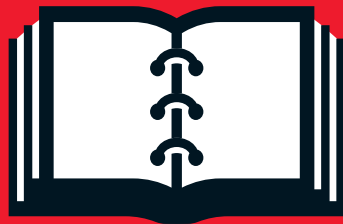

biblioteca
Flanagan

El diari vermell del Flanagan

Andreu Martín
Jaume Ribera

fanbooks

ANDREU MARTÍN
JAUME RIBERA

EL DIARI VERMELL
DEL FLANAGAN

Fanbooks

© Andreu Martín i Jaume Ribera, 2004
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

La primera edició d'aquesta obra va ser publicada
per Columna Edicions el 2004.

www.fanbooks.cat

Primera edició en aquest segell: juliol del 2020
ISBN: 978-84-17515-99-7
Dipòsit legal: B. 7.330-2020
Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Sumari

Capítol 1. La noia que escrivia diaris sobre sexe	13
LA PUBERTAT	27
Capítol 2. L'espectacle del Bigotarro i l'Escarolada.	38
ELS GENITALS	52
Capítol 3. Detectius amb llengües de pam	65
LA RESPOSTA SEXUAL	81
Capítol 4. Un treball de naturals sobre la reproducció	93
LA SEXUALITAT	109
Capítol 5. <i>¡Dame plasseer!</i>	120
LA PRIMERA VEGADA	135
Capítol 6. «Ostres, això sí que és bo, ara sí».	147
INFORME SOBRE MÈTODES ANTICONCEPTIUS	166
Capítol 7. Un italià a Itàlia	181
MALALTIES DE TRANSMISSIÓ SEXUAL	196
Capítol 8. La Carlota no se sap el paper	210
SEXE I VIOLÈNCIA	222
Capítol 9. El Cafè de la Lluna	236
ELS ÚLTIMS TEMES	252
Epíleg	269

Capítol 1

La noia que escrivia diaris sobre sexe

Haviem viatjat al mateix vagó de metro, havíem baixat a la mateixa parada, però no em vaig fixar en la noia dels cabells curts i castanys fins que se li va posar al davant l'àrab de la granota negra i groga. Un moviment estrany. Potser és que no tenia pressa i volia facilitar el pas als que venien al darrere amb la llengua fora. O potser no. El cas és que la noia va haver de fer una frenada per no ensopegar amb ell. Però no va protestar.

Vaig decidir no perdre'ls de vista, per si de cas. Vaig dedicar el cinquanta per cent de les meves neurones a vigilar-los i vaig permetre que l'altra meitat continués recordant el psicodrama en què m'havia vist embolicat encara no feia una hora.

—Què té ell que no tingui jo? —m'havia preguntat el Jordi Castells.

Sobre la taula del soterrani que faig servir com a despatx hi havia una pila de fotografies on es veia la seva nòvia, la Jenny Gómez, passejant, abraçada i rient, passant-s'ho d'allò més bé, amb el Guillem Mira, també conegut com el «Miratge», perquè les meves companyes d'institut deien que estava tan bo que semblava una il·lusió òptica, perquè la seva conversa resultava refrescant i perquè totes deien que molt gustosament s'hi tirarien de cap. De fet, una de les bromes privades (i no tan privades) d'aquelles ximletes consistia simplement a dir «Mira,

mira!», amb una cantarella carregada de segones intencions: «Mira, mira! Hi, hi, hi!».

Era el guapo oficial de la classe, i la veritat és que feia una mica de ràbia veure com totes perdien l'oremus per ell. I la Jenny no era res de l'altre món, però tenia el nas arremangat i acostumava a dur faldilles curtes amb tendència a enfilar-se-li cul amunt, cul que també tenia arremangat i rodó. La combinació d'aquestes característiques li atorgava els poders magnètics que havien imantat el Jordi Castells.

Però comparar-lo a ell amb el Miratge suposava gairebé un exercici de crueltat gratuïta. Semblaven l'original i un model a escala reduïda.

—Bé, no ho sé —li havia dit jo—. Aquestes coses... mai no se sap. De fet, llevat que han sortit alguna vegada, aquestes fotos no ens diuen gaire més. Potser només són amics.

—Segur que han fet l'amor —em va dir el Castells, disposat a immolar-se com un bonze si li deia que sí—. Han fet l'amor, Flanagan? Digues, han cardat?

—I jo què sé. Jo només els he seguit pel carrer per comprovar si et feia el salt, com em vas encarregar.

—M'hi jugaria calés. El Miratge està... La té tan... Tu l'has vist al vestidor del gimnàs? —S'havia posat tan vermell que vaig témer que fos víctima d'un fenomen de combustió espontània fulminant d'un moment a l'altre.

I jo, en un intent de reconduir la vida sentimental del meu company, li vaig dir:

—Jordi: no t'has fixat com et mira sempre l'Antònia Sóller? Estic segur que li agrades.

—Però l'Antònia és lletja! —va exclamar el molt bèstia—. No té pits. És tan plana que fins i tot té els peus plans!

—És un altre estil. I és molt simpàtica.

—No és com la Jenny! A mi m'agrada la Jenny! A més, ja saps com és el Miratge: anirà amb la Jenny dues o tres setmanes, com fa sempre, i després, quan se'n cansi, la deixarà!

—Millor, no? Aleshores podràs recuperar-la. Ella estarà desconsolada i arribaràs tu i li oferiràs la teva espatlla perquè plori de gust...

—I una merda! Jo no vull una tia de segona mà!

Una hora després, a l'andana del metro, recordava l'incident, i em deia que alguna cosa anava malament en la nostra educació. No perquè el Jordi pensés d'aquella manera, és clar, que si fos l'únic tot plegat no tindria cap importància, sinó perquè la manera de pensar del Jordi reflectia la de molts companys de l'insti. Una actitud exigent i despectiva respecte a les noies, al mateix temps que desesperada. Potser també m'hi hauria d'incloure jo mateix. Més o menys, tots plegats ens en sortíem prou bé en l'aventura de fer-nos grans, sempre que no hi hagués nòvies, noies, enamoraments, sexe o perspectives de sexe a la vista. Aleshores, ens convertíem en Jordis Castells. Era evident que determinades hormones s'interferien amb les neurones, perquè, si no, no s'explicava.

Em vaig forçar a alliberar-me d'aquestes dèries per concentrar-me en el que tenia davant meu. Que, fet i fet, era una altra noia. Els cabells castanys, uns texans prou arrapats per marcar que duia calcetes, i no tanga, i una motxilla de color mostassa que duia a l'esquena.

En arribar a les escales mecàniques, un altre àrab, un noiet jove i baixet, va fer una maniobra semblant a la que havia fet poc abans l'home alt de la granota negra i groga i es va posar just al darrere de la noia. Aleshores, vaig es-

tar segur del que estava passant. Dos moviments sobtats al voltant d'una mateixa persona (o potser hauria de dir entorn d'una mateixa motxilla) i una relació clara entre les dues persones que els havien fet ja suposaven una coincidència excessiva.

I, efectivament, al capdamunt de les escales, l'àrab alt va ensopegar. La noia, arrossegada per les escales imparables, va topar amb ell i, inevitablement, el nas de l'altre magribí es va clavar contra la motxilla de color mostassa. L'efecte dòmino va provocar una certa confusió de xoc en cadena.

Tot va ser molt ràpid. Un vist i no vist.

Vaig començar a obrir-me pas escales amunt, a empenques, entre un rosari de «perdoni», «dispensi», «és que necessito arribar al lavabo com més aviat millor», mentre procurava no perdre de vista el noi morè i la noia de la motxilla, entre els quals s'havia produït un breu diàleg. Segur que la noia es disculpava per la topada. A sobre.

Van continuar caminant tots dos, per separat, en la mateixa direcció, perquè, de fet, no n'hi havia cap altra de possible. La noia s'avançava i el magribí es ressagava. Quan enfilàvem una mena de vestíbul subterrani jo ja l'estava estalonant.

Vam passar pel costat de dos guàrdies de seguretat que subjectaven amb fermesa uns gossos delerosos de devorar el primer passatger sense bitllet que enxampessin i vam traspasar les portes automàtiques. Ara ja érem en un llarg passadís que portava a les escales de sortida.

Em va semblar que era el moment idoni.

Un salt cap endavant, vaig engrapar el noi àrab per un braç i el vaig arrossegar cap a un racó.

Va deixar anar una exclamació en el seu idioma, però

no es va resistir gaire més. El factor sorpresa té aquests avantatges. Quan se'n va voler adonar, estava arraconat, jo li barrava el pas i tots dos ens havíem posat a cridar.

—La cartera! Dona'm la cartera de la noia!

—*¡Qué cartera! ¡Yo no tengo cartera!*

—*¡Que me des la cartera!*

—*¡No tengo cartera!*

Jo tenia por que m'agredís. Era petit però anava carregat de tota la mala llet que proporciona la misèria.

—*¡Nos van a oír los guardias y van a venir con los perros!*
—el vaig amenaçar.

Se li van posar ulls d'animal acorralat i, rabiüt, tremolant de fúria, es va treure la cartera de l'interior de l'anorac i me la va lliurar. Un moneder vermell, de tela, inflat de papers i documents i diners, o ves a saber què. Em va empènyer i es va allunyar sentint-se acusat per les mirades dels qui ens envoltaven. En allunyar-se va cridar, com si m'escopís a la cara:

—*¡Racista! ¡Que eres un racista!*

En passar pel costat de la noia, just quan ella es girava per veure què passava, li va aclarir, sense aturar la carrera:

—*¡Racista! ¡Me ha pegado!*

Per fi vaig poder veure la noia de cara. Un rostre ovalat, amb trets marcats que denotaven personalitat, uns ulls marrons que em fregien amb descàrregues elèctriques irades i uns llavis una mica molsuts —tal com s'entenia aquest terme abans de l'invent de la silicona— que contenien amb penes i treballs la temptació d'expressar el menyspreu que jo li inspirava amb un insult ben contundent. Era obvi que no s'havia adonat de res.

Per si no quedava prou clar, em va fer un gest amb el

braç engenant-me directament a prendre pel sac. Després va reprendre la marxa, més de pressa, com decidida a posar distància entre ella i algú tan fastigós com jo.

Em va saber greu que una noia tan maca em tingués en aquell concepte. Vaig arrencar a córrer i la vaig atrapar a prop de les escales mecàniques que sortien al carrer.

—Eh, tu! —li vaig dir.

Va experimentar com una sotragada a causa de l'ensurt i em va mirar amb més por que fàstic. No vaig gosar agafar-la per la màniga, per retenir-la, tot i que estava segur que el cos li demanava una fugida immediata a velocitats supersòniques. Ho hauria fet si no hagués descobert que jo duia la seva cartera a la mà.

—És que t'han robat això.

Va quedar parada. Va necessitar un parell de segons per assimilar la informació i començar a considerar els esdeveniments des d'una altra perspectiva.

—Però com pot ser...?

Es va despenjar la motxilla de color mostassa i va descobrir que la tanca estava oberta.

—Aquell noi te l'ha robat. És teva, oi?

Va agafar la cartera.

—És meva, sí. Gràcies. —Encara no n'estava convençuda. Em deia gràcies per treure-se'm de sobre, com quan dius «no, gràcies» a un mormó que et vol donar la tabarra.

—Te l'ha robada allà, a les escales mecàniques. Quan el del teu davant ha ensopegat i tu has topat amb ell. Aleshores, l'altre, aquell noiet que acaba de fugir corrents, ha aprofitat l'aldarull per ficar-te la mà a la motxilla. És un truc molt comú.

Per fi se li va relaxar una mica l'expressió. Va intentar un somriure:

—I tu li estaves reclamant que me la tornés?

Vaig fer una ganyota que tinc assajada i que gairebé sempre dona resultat amb les noies.

—Sí. Però he esperat que no fóssim al davant dels guàrdies, perquè no el... Ja m'entens, perquè no el detinguessin. Ja saps allò que diu: «Ningú no viatja en pastera per pispar una cartera».

—Ostres, ho sento! M'he pensat que... No ho sé. Que l'estaves...

—Ja, ja ho sé —vaig dir, tot fent una altra ganyota. I aleshores vaig imitar l'àrab—: *Racista, me ha pegado*.

Va riure i va posar cara de «que burro que ets», i això sempre és bon senyal, quan es tracta d'una noia. «Fes-la riure i serà teva». Era si fa no fa de la meua edat, setze, disset, i, ara que se li havia suavitzat l'expressió, em va semblar encara més guapa.

—Em dic Joan —em vaig presentar, abans no se li acudís acomiadar-se de mi.

—I jo, Carlota.

No ens vam donar la mà ni ens vam fer petonets a les galtes, com acostumen a fer els adults a la mínima que se'ls presenta l'oportunitat. Vaig estar-ne temptat però em va semblar que potser no procedia. En comptes d'això, vam arrencar a caminar junts, en l'única direcció possible, la sortida al carrer.

—I què fas? —li vaig demanar.

—Primer de batxillerat.

—Jo, segon. —I el boques del Flanagan no es va poder estar d'afegir—: Bah, i també faig petites investigacions privades.

—Investigacions privades?

«Ai», vaig pensar, penedit, «aquesta et desarà directa-

ment a la carpeta de fantasmes». Però ja ho havia dit, de manera que havia de continuar.

—A petita escala —amb aquella mena de falsa modèstia que es nota d'una hora lluny—. Bé, i de vegades a gran escala, perquè m'he vist ficat en uns merders... De fet, els meus amics, els qui em coneixen, em diuen Flanagan.

—Flanagan? —li feia gràcia—. Ah, sí?

—Sí. Bah, és que m'agraden molt les novel·les i les pel·lícules policíaqes...

—A mi m'agrada sobretot llegir. —Ah. Segons la mena de llibres que llegís, no tindriem gaire tema de conversa, així que vaig insistir en el tema cinematogràfic.

—Has vist *Fargo*?

—No.

Ja havíem sortit al carrer i jo caminava adaptant el meu pas al seu. No sabia on anava. De fet, em deixava portar per ella.

—I has vist *El juramento*?

—La del Jack Nicholson?

—Efectivament.

—Sí. Sí que l'he vista. És l'adaptació d'una antiga novel·la de Dürrenmatt, *El jutge i el seu botxí*. La vaig llegir en una edició antiga que té la meva mare, que per alguna cosa és bibliotecària. Era un llibre d'una col·lecció que es deia la «Cua de palla». Boníssim.

—I molt bo, el Nicholson, encara que de vegades sobreactua fent massa ganyotes. I saps quina altra em va agradar molt? *Shiner*, amb el Michael Caine, la coneixes? Òspita, el Michael Caine fa d'un vell mafiós que té un fill i que se li ha ficat al cap que el seu fill sigui boxejador, i de seguida es veu que el fill és un pobre desgraciat que no té ni mitja bufetada i que mai no arribarà enlloc, com a bo-

xejador, però el pare s'hi juga tot el que té, tot, perquè ell també és un desgraciat, arruïnat i no tan important com semblava al començament... És collonuda.

La Carlota es va aturar davant l'aparador d'una petita papereria de barri.

—On vas? —li vaig demanar.

—Aquí.

—Aquí? —afligit, perquè allò semblava marcar la fi del nostre trajecte en comú. Havia arribat l'hora dels adeus per sempre, si no és que de iaïos coincidiem a la mateixa residència.

—Sí. Vaig a comprar una llibreta.

Vaig dedicar uns segons a dubtar i a recordar mentalment frases famoses del tipus «El món és de qui ho intenta», o «El no ja el tens», o «Les noies perdonen sempre el que ho intenta, el que no perdonen és el que no ho intenta» i algunes altres de similars i encara més poca-soltes. I, un cop acumulada tota aquesta saviesa popular, i en comptes d'«Ei, si em dones el teu telèfon potser ens podríem veure algun dia» que tenia planejat, em va sortir:

—Ah! Doncs entro amb tu. Jo també he de comprar un retolador.

No va fer mala cara. Més aviat diria que la iniciativa li va semblar bé.

Darrere el taulell de la petita i caòtica papereria hi havia una senyora pneumàtica, gran i amb ulleres de vista cansada, com les que duu el meu pare. La Carlota li va demanar una llibreta de tapes vermelles, quadriculada i d'espiral. Amb tantes indicacions, em va semblar que aquella noia sabia molt bé el que volia. Devia ser igual de precisa en matèria de nois?

La senyora va remenar els prestatges i va treure una

llibreta d'espiral però de tapes blaves. Devia ser daltònica.

—No, no, senyora. No la vull blava sinó vermella. No en té?

—Ai, sí, nena. Quin cap que tinc.

Un diàleg ben normal, com veieu. Però tot va canviar de sobte quan (atenció!) la Carlota va afegir:

—La necessito vermella perquè la vull per escriure un diari sobre sexe: el diari vermell de la Carlota.¹

Sort que no m'estava mossegant les ungles, perquè, si no, em menjo la mà. Què havia dit? Que volia escriure un diari sobre sexe? Aquella noia tan guapa, amb, eh, aquells pits, aquella cintura que feia de tan bon agafar i aquell somriure, deia una cosa així amb tota tranquil·litat davant meu? Se m'havia quedat cara de cardiòpata en ple atac i vaig haver de fer un esforç titànic per recompondre l'actitud d'home de món.

—Allà hi escriuré tot el que esbrini sobre el sexe i tot el que em passi pel cap —insistia la Carlota, per si de cas no havia quedat prou clar.

«Endavant, Flanagan, no t'arronsis».

—Ah, bona idea —vaig dir.

—I hi escriuré el que he après fins ara, el que pugui aprendre en el futur, el que penso, el que faig...

—Les teves experiències.

—Les meves experiències, sí.

—Dona, si es tracta d'escriure el que penso, el que imagino, el que m'agradaria, necessitaria deu o dotze llibretes com aquesta: una enciclopèdia —vaig dir, decidit a no quedar-me enrere. I com que em va semblar que m'es-

1. Vegeu *El diari vermell de la Carlota*. Ed. Empúries, 2004.

tava passant, vaig afegir de seguida—: Però si hagués d'escriure les meves experiències, amb mig foli en tindria prou.

La senyora de la botiga, que finalment havia trobat el seu estoc de llibretes amb tapes vermelles, ja feia estona que ens mirava com si ella fos arqueòloga, i nosaltres dos, fòssils d'un tipus fins aleshores desconegut.

—A vostè què li sembla, senyora? —li vaig preguntar, abans no se li acudís avergonyir-nos.

—Què en penso? Que m'heu donat una idea fantàstica: em quedaré una d'aquestes llibretes —i en va enretirar una— per a mi, per escriure les meves memòries sexuals.

—Que vol dir que encara se'n recorda?

—Com que si me'n recordo? Que potser et penses que ja no practico?

—Doncs...

—Francament —va intervenir la Carlota—, jo em pensava que la gent gran i el sexe no anaven alhora.

—Oh, sí, és clar, nena, i per això ens apuntem a cursets de macramé i punt de creu, per tenir alguna cosa en què estar ocupats —va fer la senyora, amb ironia.

—Perdoni, no volia... —va dir la Carlota.

—D'això només es jubila qui vol —va dir la senyora, amb un somriure de «no passa res»—. Ja ho anireu veient amb el temps.

Mentre la Carlota pagava la llibreta, jo recordava experiències anteriors i arribava a la conclusió que si volia tornar a veure aquella noia calia que tinguéssim alguna cosa en comú. I se'm va acudir la idea més òbvia:

—Per aquest preu, porti-me'n també una a mi —vaig dir—. Vermella, idèntica. Una llibreta d'escriure relats

eròtics. Em sembla que jo també escriuré el meu diari, ehem, vermell.

Vam sortir de la papereria amb les llibretes a les mans.

Era el moment decisiu, *the turning point*, com diu el meu professor d'anglès, que també diu *cojonera* en comptes de calaixera. Si m'enganxava a ella anés on anés corria el perill de fer-me pesat. Però si no li demanava el telèfon, ja l'havia vist prou.

Així que li vaig preguntar:

—A tu et sembla que et podria trucar si tinc algun dubte o si no se m'acut res per escriure?

Va dubtar un instant. Ara segur que m'engegava o, com a mínim, s'empescava una excusa per treure-se'm de sobre sense ferir de mort la meva ànima sensible.

—Bé, sí... És clar —va dir.

—Ah!, tens un bolígraf o un retolador?

—No has entrat a comprar-ne un?

«Uf», vaig pensar. «Reacciona, Flanagan, digues alguna cosa coherent».

—Ah, sí, sí, ara hi vaig, bé, no, és igual, deixa'm el teu, o sigui, espera...

Va treure un retolador de la motxilla i me'l va deixar.

—Com et dius? Carlota què més?

—Carlota Terrades.

Em va donar el número de telèfon i l'adreça. Allò s'estava posant interessant per moments. Vaig començar a apuntar les meves dades en una altra pàgina.

—Jo em dic Joan Anguera.

—Millor que apuntis Flanagan.

—Ah, sí, Flanagan. Ha, ha.

Vaig prendre nota de tot, vaig arrencar la pàgina amb les meves dades i l'hi vaig donar amb el retolador.

—O sigui, que es tracta d'omplir tot això de sexe, eh? Bé... Espero que no ho llegeixin els meus pares... Bé...

—Doncs jo espero que sí que ho llegeixin —va dir ella—. Potser així sabran què és el que em preocupa i ens entendrem millor.

Vaig pensar que els seus pares devien ser de diferent marca i model que els meus.

Ens vam acomiadar allà mateix. Em vaig quedar mirant com s'allunyava, i quan em vaig veure reflectit a l'aparador de la papereria, vaig poder constatar que se m'havia posat cara de Jordi Castells.

4 de febrer

Estimat diari:

Estimat jo:

Diari:

Com coi es comença a escriure un diari??!]

5 de febrer

És la tercera vegada en una setmana que agafó aquesta llibreta i fins ara no havia fet altra cosa que mirar-me'n les tapes, acaronar l'espiral amb els dits i posar cara de babau davant de les pàgines en blanc. I és que se suposa que aquí hi he d'escriure tot el que sé i tot el que pugui aprendre sobre sexe. I em talla una mica. No sé per què, si això és una mena de diari privat, només per als meus ulls, com els documents de les pellis del James Bond. Començo a sospitar que em fa por descobrir que no en sé tant, de sexe, com em penso, que aquell posat de «a mi m'has d'explicar res?» i d'estar de tornada de tot que posem molts nois quan parlem del tema amb els amics és només això: un posat i un recurs per evitar caure en desgràcia i convertir-te en la riota d'alguns.

Vaig dir a la Carlota: «Em caldrien un munt de llibretes, per resumir les meves experiències i les meves aspiracions en aquest terreny».

Ha, ha, ha, ha, ha, ha.

Patètic.